

Jet van Vuuren

Eindfeest

Karakter Uitgevers B.V.

Lief dagboek,

Vandaag word ik tien. Jij bent mijn eerste, echte dagboek. Jij hebt een slotje en dat wilde ik graag omdat alles wat ik aan jou vertel geheim is. Mijn vorige dagboek was een schrift. Dat heeft Tobias afgepakt en daarom schrijf ik daar niet meer in.

Tobias is stom. Hij is mijn broertje en maar 1 jaar jonger. Toch doet hij alsof hij veel ouder is. Ik vind hem heel irritant omdat hij altijd alles beter weet.

Mama zegt dat ik minder verlegen moet zijn en ook heel veel weet. Ik weet namelijk alles van vogels. Ik ken hun eieren. Weet waar ze hun nesten bouwen en teken graag hun veren na.

Ik kan bijna net zo goed tekenen als papa. Hij heeft het me geleerd. Tobias kan niet tekenen. Niet zoals ik. Tobias leest alleen maar stomme jongensboeken van de Kameleon en Flipje van Tiel waar hij plaatjes voor spaart.

Mama heeft beloofd dat we vanmiddag na school naar de stad gaan om een nieuwe jurk voor mij te kopen. Alleen mama en ik. Papa moet werken in zijn atelier en Tobias speelt bij een vriendje. Vanavond komen opa en oma eten en mag ik laat naar bed. Morgen is het zaterdag en geef ik een feestje. Dan komen mijn vriendinnen en eten we slagroomtaart. Ik ga nu stoppen want ik wil nog wat tekenen. Papa heeft me een boek over de anatomie van dieren gegeven. Daaruit ga ik plaatjes natekenen. Ik kan heel goed natekenen.

Doodop bereikte Victor Daans zijn huis. Hij boog zijn rug, liet zijn armen los langs zijn lichaam bungelen en draaide zijn verhitte gezicht in de richting van zijn sporthorloge.

‘O, nee... niet weer...’ zuchtte hij hijgend toen hij zag dat de tijd van zijn duurloop ver achterbleef bij zijn verwachtingen. Twee minuten langzamer dan gisteren.

Happend naar adem voelde hij zijn hartslag onverminderd snel door zijn borstkas jagen. Drie maanden van keiharde training. Niets van te merken. Terug bij af. En dat allemaal door haar. Zijn nieuwe patiënte voor wie alle andere afspraken moesten wijken.

Bloed klopte achter zijn ogen. Traag richtte hij zich op, schuddend met zijn hoofd, in de hoop dat daarmee de ruis uit zijn oren zou verdwijnen. Een luide hoest volgde. De rochel die daarbij vrijkwam belandde in het gras.

Terwijl zijn hartslag weer langzaam overging op het normale ritme, stapte hij moeizaam op de dikke kastanje af die zijn huis en het huis van de buren in de zomer van schaduw voorzag. Hoewel de lente al een flink eind op weg was, hielden de bladeren zich nog angstvallig schuil in hun knoppen. Eén nachtvorstje en ze zouden bevriezen. We nemen het zekere voor het onzekere, leken ze te denken.

Dat had hij ook beter kunnen doen. Dan had hij zich nooit ten volle in dat avontuur met haar gestort. Dan waren zijn hartslag en tijd nu oké geweest, dan had hij op zijn boerenfluitjes de marathon van New York kunnen lopen.

Hij leunde tegen de oude boom, drukte zijn handen tegen de knoestige bast en blies zijn kuiten op tot strakke ballonnen. Hardop telde hij tot vijf. Toen zijn benen begonnen te tintelen liet hij los. Voor een moment zocht hij nog steun tegen de boom. Als een oude man, der dagen zat, liet hij opnieuw zijn hoofd hangen.

Een paar seconden later draaide hij zich om en wierp een blik op de huizen aan de overkant, op de ramen van zijn rijke, gepensioneerde bureu. Geen mens te zien, niemand die hem zo zag lijden.

Nogmaals liet hij een klodder spug over zijn tong rollen.

Voetje voor voetje schreed hij richting de voordeur. En bij iedere stap die hij zette, leken zijn doorgaans zo soepele, reflecterende Nikes meer en meer op zware legerlaarzen die zich voortsleepten door dikke klei.

Was dit dezelfde gezonde zestiger van een paar weken terug? Diezelfde man die voor de derde keer in zijn leven voor die wereldberoemde marathon trainde?

Hij moest zichzelf het antwoord schuldig blijven. Vlak boven hem schetterde een hoog mezenkoor. Zelfs de vogels lachten hem uit.

Bijna had hij de deur van zijn huis bereikt toen zijn aandacht werd getrokken door het grote naastgelegen raam van de praktijkruimte. Het lage zonlicht haalde genadeloos uit naar het stoffige en vuile glas waar ooit een garagedeur had gezeten.

Doorgaans zou dat vuile raam hem niet zijn opgevallen, dan rende hij direct door naar de achterkant van het huis. Liever niet met dat bezwete lijf en die zanderige voetzolen via de voordeur, vond eega Coby. De hal met het zitje en het fraaie Perzische tapijt moesten netjes blijven voor de wachtende patiënten.

Nu trok hij zich niets van deze afspraak aan. Hij draaide de deur van het nachtslot en stapte naar binnen.

De grote spiegel tegenover het zitje liet een uitgeputte man met ingevallen wangen zien. Een man over wiens wangen rode,

vurige nagelstrepen liepen en die een gemene bloeduitstorting onder een van zijn ogen had.

Geschrokken van zijn spiegelbeeld wendde hij vlug zijn gezicht af. Zo zag de wereld hem nu, als een vechtjas. Niet langer als die charmante, grijzende en begripvolle dokter bij wie vrouwen zo graag kwamen uithuilen.

Hij aarzelde. Coby was niet thuis. Hij hoefde niet per se te douchen. Nog niet. Eerst even bijkomen, het late middagnieuws zien.

Rillend opende hij de deur naar de werkkamer. Hij had zich er de hele dag niet laten zien. De kou van de afgelopen nacht hield de kleine ruimte nog steeds in zijn greep. Net als de bijna zo vertrouwde parfumgeur van Constance, die sinds haar komst hier de sfeer bepaalde.

Hij was een sukkel.

Koud zweet plakte aan zijn rug en bezorgde hem een nieuwe rilling. Zonder na te denken liep hij naar de verwarming en draaide hem open. Even gedachteloos pakte hij de afstandsbediening van de tv en richtte hem op het zwarte vlak van het beeldscherm. En terwijl de juiste zender direct aanfloopte en de stem van de nieuwslezer de kamer vulde, schoof Victor een koffiekopje onder het espressoapparaat dat op de tafel naast zijn bureau stond.

‘... het ongeluk waarbij een personenauto frontaal op een tegenligger botste en alle inzittenden om het leven kwamen, gebeurde vanmiddag naar schatting rond het middaguur op de provinciale weg ter hoogte van Blaricum. Ooggetuigen spreken van een spookrijder. Een politieonderzoek moet uitwijzen wat de ware toedracht is van dit ernstige verkeersongeluk.

Overig binnenlands nieuws: door treinstoringen zijn er extra vertragingen op Schiphol, reizigers moeten rekening houden...’

Het beeld van de nieuwslezer vervaagde toen abrupt een waas voor Victors ogen trok. De stem van de man stierf onmiddellijk weg nadat Victor de afstandsbediening uit zijn hand liet glijden

en de tv uit ging. Via het antieke tafeltje dat tussen de twee fauteuils stond, belandde het kleine apparaat op de grond. Het lipje waarachter de batterijen zaten sprong open. Een van de batterijen raakte los en kwam naar buiten. Met veel kabaal rolde het staafje over de houten vloer.

Victor vroeg zich af of de vallende batterij zo oorverdovend hard in zijn lichaam nadreunde of dat het zijn eigen hartslag was.

Het nieuwsfragment over de autocrash had zich vastgezet in zijn hoofd. Een cabrio, een autowrak, alle passagiers waren dood. Het beeld week niet van zijn netvlies. Diezelfde cabrio. Hoe vaak had deze auto hier op het pad voor zijn praktijkruimte gestaan? Nog sneller sloeg zijn hart in zijn borstkas. Zijn keel sloot zich af. De spieren rond zijn maagstreek trokken zich samen toen hij zich realiseerde hoe de inzittenden van deze auto aan hun eind waren gekomen. Op een barbaarse manier moesten ze zijn onthoofd.

Victor hapte naar adem. Met een verwilderde blik in zijn ogen draaide hij zijn hoofd naar een stapeltje schriften dat op zijn bureau lag. De dagboeken van Constance. Te laat om daar nog in te kijken. Constance was dood.

Meteen drong zich een nieuwe schrikgedachte aan hem op. Wat ging hij tegen de politie zeggen als zij hem in verband brachten met dit ongeluk?

*

Een ruime week daarvoor

Vrienden hadden het haar indertijd afgeraden. Het is een somber huis, je wordt er niet gelukkig, hadden ze tegen haar gezegd. Constance had hun goede raad in de wind geslagen. En terecht, want diezelfde eigenzinnigheid had haar uiteindelijk veel lof opgeleverd.

Zonder het huis te zien had ze al geweten dat ze erin wilde wonen. Toen haar broer vertelde dat het huis op de veiling kwam, was ze er onmiddellijk naartoe gereden. De toegangspoort zat dicht. Daar stond ze dan voor het prachtige ijzeren hekwerk, in de hoop een glimp op te vangen van het landhuis dat schuilging achter de dichtbegroeide tuin.

Ze had zich verbeeld het Gooise landhuis Jagtlust te zien liggen – ooit een vrijplaats voor kunstenaars en dichters uit de jaren vijftig waarover ze had gelezen en dat haar fantasie had geprikkeld. Zou het niet mooi zijn, had ze toen gedacht, om met een paar gelijkgestemde vriendinnen een oud landhuis te kopen en daarin samen oud te worden?

Op de laatste kijkdag spatte haar droom al snel uit elkaar. Dit huis was er zo slecht aan toe dat er heel veel aan verbouwd moest worden wilde het ooit een bewoonbaar onderkomen worden. Ze kende haar vriendinnen; stuk voor stuk vrouwen met twee linkerhanden die er vast geen geld voor over hadden om iets van deze bouwval te maken. Geen van hen zou hier haar oude dag willen slijten.

Tegen beter weten in zette Constance door. Het was met name de prachtige ligging en de bostuin rondom het huis die haar ertoe deden besluiten voor de koop te gaan.

Dat was nu zes jaar geleden. Na een zeer intense tijd van slopen en opbouwen was het huis nu eindelijk af. Het zonnige deel van de tuin waar 's zomers margrietten en zonnehoedjes bij toerbeurt het kattenkruid probeerden te verdringen, was een lust voor het oog. Net als de lichte woonkeuken met het glazen dak die pal aan de woonkamer grensde en voor een open sfeer zorgde. Alles was in de stijl van het oorspronkelijke huis gebleven, met hoge ramen en grijze blinden. Met zonnige erkers en plavuizen vloeren, alles zoals toen, maar met de eisen en het comfort van nu. Een prachtige plek om oud te worden.

Vandaag was ze vroeg opgestaan. De deuren van het atelier stonden open naar de tuin. Vanuit de rododendrons klonk een

druk geschetter van vogels. Constance zette haar halflige koffiekopje op de vensterbank in een van de raamnissen en draaide zich naar de ezel waar haar bijna afgeronde werk op stond. Het was een doek van 92 bij 73,5 centimeter. Ze had grotere gedaan. Veel grotere. De afmeting luisterde nauw, even nauw als de afbeelding, alles moest gelijk zijn aan het origineel.

De afname in vraag naar grote doeken was geleidelijk gegaan. Ze weet het aan de crisis; ook voor namaak moest je betalen. En hoewel ze het afgelopen halfjaar weer een kleine opleving bespeurde, kwam het haar in deze periode van haar leven goed uit om niet meer dan één doek per twee maanden af te leveren.

Ze ademde diep in toen ze recht voor het doek ging staan en haar linkeroog afdekte met haar hand om beter te kunnen focussen op het perspectief van de lezende vrouw tegen de zwarte achtergrond. De schildering was goed. Ze liet haar hand weer zakken. En toen ze de originele afbeelding onder de projector vandaan haalde en hem naast het schilderij op de ezel hield, slaakte ze een tevreden zucht.

Deze Matisse was klaar om af te leveren.

*

Verkwikt door de douche stapte Victor zijn werkkamer binnen. In gedachten verzonken bladerde hij door zijn agenda. Coby had hem laatst nog gevraagd of het niet veel gemakkelijker was om over te stappen op een digitale; dan heb je veel meer overzicht, was haar motto.

Het was echt iets voor haar, zo'n opmerking. Zijn echtgenote hield van orde en regelmaat. Daardoor had ze haar leven zo weten te sturen dat er nagenoeg nooit iets onverwachts of onaangenaams was gebeurd.

Victor benijdde dat soms in haar. Hij zou zelf wat praktischer en opgeruimder kunnen zijn. Toch wist hij maar al te goed – zeker als psychiater – dat mensen als Coby ook konden doorslaan in

hun perfectionisme. Dan werd het dwangmatig, een neurose. Het was zijn specialisatie: obsessief handelen en angststoornissen.

Na ruim vijftig jaar huwelijk, en evenzoveel jaren als therapeut, had hij de rol van Coby binnen hun relatie volledig geaccepteerd. Het woord 'controlefreak' had hij daarom maar één keer in al die jaren tegen haar gebruikt. Het deed geen recht aan dat wat hij aan haar bewonderde, haar kalme, immer opgewekte karakter.

Bovendien was hij haar veel verschuldigd. Het was mede dankzij haar en haar familiegeld dat hij indertijd in dit grote huis in Hilversum zijn praktijk kon beginnen. En zoals dat volgens haar passend was bij de werkkamer van een psychiater had ze de verbouwde garage helemaal naar haar smaak voor hem ingericht.

Een grote eikenhouten boekenkast vulde een groot deel van de kamer. Een degelijk bureau met een ergonomische stoel nam het andere deel in. Vlak naast het raam waren de overige meubelstukken geplaatst. Een zwartleren fauteuil voor hem en een wat eenvoudiger voor de patiënten. Zij zaten amper een uur hier, hij bracht hele dagen zittend door. Bovendien moest het duidelijk zijn wie de dokter was en wie de patiënt. Tot nog toe had iedere nieuwkomer dat onmiddellijk begrepen.

Tussen de stoelen stond een antiek tafeltje. Hierop ook weer vertrouwde attributen die men bij een psychiater kon verwachten. Een doos tissues, suikerzakjes, melkcups en een klokje dat bijna geruisloos de tijd van ieder consult wegtikte. Vijftig jaar hetzelfde. Alles op de juiste plek. Nooit iets verschoven.

Hoe vreemd kunnen dingen lopen. Had hij voor zijn studie niet iets heel anders willen doen? Boten bouwen leek hem toen wel wat. Zeilboten waren zijn grote liefde, en dan met name oude botters.

Zo had hij ook Coby leren kennen. Tijdens een zeilvakantie in Friesland. Hij was net afgestudeerd, zij deed tijdelijk iets in het bedrijf van haar vader. Iets met marketing, had ze toen gezegd. Pas veel later, toen ze al dik verkering hadden, begreep hij dat

Coby nooit hoefde te werken met zo'n puissant rijke pa die in antiek handelde. Nee, een man die uitsluitend bidders bouwde zou nooit een optie geweest zijn voor een rijke vrouw als Coby. Een man met aanzien, een arts, paste daar wel bij. Zeilen deed je maar in je vrije tijd, zei ze altijd. Net als tuinieren, of golfen.

Victor likte aan zijn wijsvinger en sloeg een bladzijde om in zijn agenda. Hij keek wat er de komende week op het programma stond. Iedere dag afspraken in de ochtend. Dat betekende dat hij net als vandaag in alle vroegte moest hardlopen.

Komend najaar gingen ze naar New York. Coby voor een aantal antiekveilingen, hij voor de marathon. Misschien werd dit zijn laatste kans om mee te doen. Hij was nu bijna tweeënzestig en merkte dat het lopen hem minder makkelijk afging dan voorgaande jaren. Terugkerende blessures aan zijn knie wezen erop dat hij niet meer over die automatische veerkracht van vroeger beschikte, toen hij nog jong was en zijn benen hem lieten zweven over het asfalt.

Hij glimlachte bij die herinnering. Niet klagen. Tot nog toe ging alles goed. Discipline was belangrijk. Vroeg naar bed, goed eten en liever geen alcohol hoorden daar als vanzelfsprekend bij. Als hij zich daaraan hield, ging het hem lukken.

Hij streek door zijn nog natte haar, legde zijn agenda neer en pakte de afstandsbediening van de tv. Een van de vaste rituelen na het hardlopen, douchen en ontbijten was het ochtendnieuws. Het beeld floepte aan. Met een half oor luisterde Victor naar de nieuwslezer. Hij was voor het raam gaan staan en stuurde naar de perken met witte violen die Coby daar kortgeleden had geplant. Keurig gerangschikt in rijen van drie schoten de plantjes onder de lenteachtige temperaturen razendsnel omhoog.

Dat deed hem denken aan zijn belofte om vanmiddag het gras te maaien. Het zou de eerste keer dit jaar worden. Op de grasmaaimachine heen en weer crossen over het gazon deed hij graag. Een soort jongensachtig gevoel van vrijheid gaf hem dat.

'... het bergachtige gebied en de vele lawines die daar op dit moment

*plaatsvinden bemoeilijken het speurwerk naar overlevenden. Of daar-
onder ook Nederlanders zijn is nog niet duidelijk...'*

Victor draaide zich in de richting van de tv om het bericht over een vliegtuigcrash te volgen. Boven de Franse Alpen was een Duits vliegtuig neergestort. Volgens de eerste berichten waren er geen overlevenden. Over de toedracht van de crash tastte men in het duister. Gissingen over mogelijke mankementen aan het toestel werden door een woordvoerder van luchtvaartmaatschappij Lufthansa ontkend. Zodra de zwarte doos gevonden werd, zou men meer kunnen zeggen. De verslagenheid was groot onder de nabestaanden.

Aandachtig staarde Victor naar de manier waarop de ramp werd toegelicht en besproken. Dit soort tragedies leidde meestal naar therapeuten zoals hij, die hulp konden bieden bij trauma-verwerking.

'Je hebt een goed oor, je kunt ze over hun zelfmedelijden heen tillen,' had Coby ooit tegen hem gezegd. Ach ja, in dat opzicht had zijn vrouw geen idee wat er in hun verbouwde garage werd besproken. Trauma's stelde zij gelijk aan zelfmedelijden. Coby geloofde niet in trauma's, zij geloofde in zelfredzaamheid. Des te meer reden voor Victor om nooit iets met haar te delen over zijn patiënten. Niet alleen omdat hij zijn beroepsgeheim niet wilde schenden, maar meer omdat hun huwelijksleven dan ongecompliceerd verliep.

Toen het weerpraatje begon zette Victor de tv uit. Stilte vulde de kamer. Het zachte tikken van het klokje wees hem erop dat hij zich moest klaarmaken voor de eerste patiënt van die dag.

Hij liep naar zijn laptop, opende de daarbij horende dossiermap en zag vanuit zijn ooghoek dat er nieuwe berichten in zijn mailbox stonden. Een van de berichten betrof een naam die nieuw voor hem was.

Constance de Breedt.

*

Lees ook van Karakter Uitgevers B.V.

JET VAN VUUREN

Omnibus

Zomerdruk en Bloedheet

Zomerdruk

Het is zaterdag in het hoogseizoen, de dag waarop het zomerse Waddeneiland volstroomt. Al dagen is het eiland in de ban van een hittegolf die behalve voor veel strandplezier ook voor behoorlijk wat stress zorgt. Zo ook bij Helen, die teruggetrokken leeft met haar kat en haar plantenboeken, en in harmonie met haar omgeving en de oorspronkelijke eilanders. Tot de dag waarop er nieuwe huurders komen in het vakantie-huisje naast haar. Een vader, zijn twee dochters en hun hond. Als Helen de stem van Simon, de vader, hoort, raakt dat een diep weggestopt trauma...

Bloedheet

Het is hoogzomer. De meeste inwoners van Almere zijn op vakantie of hebben ter verkoeling de omliggende strandjes opgezocht. Als het kattenvrouwkje Mies van Rossum opeens verdwijnt, worden in diverse wijken van Almere dode katten gevonden. Niet veel later wordt ook het lijk van Mies gevonden. Wie heeft haar vermoord, en waarom? De jonge rechercheur Britt van Dijk woont nog maar net in Almere wanneer ze op deze moordzaak wordt gezet. Als er nog een dode valt en ook Britts eigen leven gevaar loopt, moet ze heel goed nadenken over wie de dader kan zijn.

ISBN 978 90 452 0467 3

ISBN e-book Zomerdruk: 978 90 452 0381 2

ISBN e-book Bloedheet: 978 90 452 0156 6

Lees ook van Karakter Uitgevers B.V.

JET VAN VUUREN

Zomerzin

Wat een spirituele zomerweek had moeten worden,
ontaardt in een nachtmerrie...

Iris van Egmond leidt een overzichtelijk bestaan. Ze heeft haar boekhandel in hartje stad, een fijne etage en een stel dierbare vrienden. Als haar hartsvriendin met een verrassing op de proppen komt in de vorm van een spirituele zomerweek buiten de stad, wordt het rustige leven van Iris in één keer op zijn kop gezet.

Ze ontmoet niet alleen de man van haar dromen, ze ontmoet ook haar oude studievriendje dat haar jaren gestalkt heeft. En wat een week vol mindfulness, yoga en bezinning had moeten worden, wordt een ware nachtmerrie.

ISBN 978 90 452 0160 3 | ISBN e-book 978 90 452 0300 3

Wintergast

Ingesneeuwd en geïsoleerd van de wereld stuit Bea op
een verschrikkelijk familiegeheim.
Een geheim dat niet voor haar bestemd is.

Het is bijna kerstvakantie en als een aangetrouwde neef uit Groningen Bea Ver- sluis vraagt of ze de kerstdagen bij hem en zijn familie komt doorbrengen, aar- zelt ze geen moment. Onderweg naar de herenboerderij strandt ze echter met haar auto in een dichte sneeuwstorm. Als ze vervolgens wordt opgehaald, zal ze zonder eigen vervoer de rest van de vakantie in het huis van de onbekende familie moeten doorbrengen. Een huis dat niet alleen ver van de bewoonde wereld ligt, maar ook geheimen herbergt.

Ingesneeuwd en geïsoleerd stuit Bea op een verschrikkelijk familiegeheim dat niet voor haar bestemd is. Dan merkt ze dat haar sprookjesachtige droom van een fijne kerst in een warme familiekring uit elkaar dreigt te spatten. Niet alleen wordt haar de welverdiende rust ontnomen, maar begint het langdurige slaap- gebrek ook bezit van haar te nemen. Wat is nog werkelijkheid en wat is droom?

ISBN 978 90 452 0434 5 | ISBN e-book 978 90 452 0604 2

Lees ook van Karakter Uitgevers B.V.

JET VAN VUUREN

Het chateau

Drie weduwen trekken zich terug in een chic chateau.
Een oude bekende en een onschuldig lijkende ontdekking
geven hun verblijf een noodlottige wending...

Margo, Alice en Debby zijn weduwen. Ze hebben elkaar leren kennen op een 'zeven-jaar-jonger-dag' voor lotgenoten. Debby vat het idee op om er gezamenlijk op uit te trekken. De keus valt op een chic chateau in Limburg. En hoewel ieder zo zijn eigen rouwproces doormaakt, vertrekken ze vol goede moed naar het zonnige heuvelland.

Ze schrijven zich in voor een cursus wildborduren. De cursus wordt door de ietwat sonderlinge kunstenaar Christiaan Boon gegeven. Al snel komen de vrouwen erachter dat niet alleen hun karakters botsen, ook ontdekt een van hen dat ze Christiaan Boon nog van vroeger kent. Ooit woonden ze als kinderen in het zelfde dorp. Deze op het eerste gezicht onschuldig lijkende ontdekking krijgt dramatische gevolgen. Zowel voor Christiaan als voor de vrouwen.

Een van hen zal de korte vakantie niet overleven. Een van hen is de moordenaar...

ISBN 978 90 452 0765 0

Ook verkrijgbaar als e-book

ISBN 978 90 452 0775 9

Lees ook van Karakter Uitgevers B.V.

JET VAN VUUREN

Bed & Breakfast

‘Jet van Vuuren, bloedstollend spannend en nooit voorspelbaar.’
– Lifestylelog.nl

Vertrouw niemand, zelfs niet je bloedeigen familie...

Als Myrthe Nieuwlandt na de dood van haar vader zijn wijngaard in de Achterhoek erft en bezoek krijgt van haar halfzusje, komt haar leven in één keer op zijn kop te staan. Veel tijd om erover na te denken krijgt Myrthe niet, zeker niet nu haar contract als docent geschiedenis afloopt. Ze verruilt daarom haar leven in de stad voor het platteland en trekt zich terug in het huis van haar jeugd. Een jeugd die gekenmerkt werd door de afwezigheid van haar moeder.

Op zekere dag valt haar oog op een rouwadvertentie waarin staat dat haar moeder is overleden. Myrthe besluit onuitgenodigd naar de uitvaart te gaan, waar ze voor het eerst kennismakt met haar halfzusje Eva: een levensgenieter pur sang. Kort daarop staat Eva – die alles heeft wat Myrthe ontbeert: flair, charme en een vader met geld – bij Myrthe op de stoep. Ze ligt in scheiding en zoekt onderdak. Ook wil ze haar halfzusje dolgraag beter leren kennen. Myrthe voelt zich geveleid door het verzoek.

De bescheiden Myrthe wordt al snel meegesleurd in de overenthousiaste uitspattingen van haar springerige halfzusje. Als Eva met het voorstel komt samen een bed & breakfast te beginnen, gooit Myrthe haar aanvankelijke twijfels al snel overboord en stort ze zich volop in het avontuur. Maar of dat nou verstandig is...

ISBN 978 90 452 0568 7 | ISBN e-book 978 90 452 0718 6

Lees ook van Karakter Uitgevers B.V.

JET VAN VUUREN

De oppas

Wraak is zoet, totdat het lot zich tegen je keert

Kim is de vaste oppas van Max en Suze. Toch is Kim allesbehalve geschikt als oppas: ze houdt niet van kinderen, rookt liever een joint, of vrijt met Anton, de buurman en echtgenoot van de bedlegerige, kinderloze Dorien.

Als op zekere dag de kleine Suze verdwijnt en niet veel later haar dode lichaamje bij de oppas in de tuin wordt teruggevonden, wijst alles erop dat Kim de dader is.

Kim beweert dat ze het niet gedaan heeft, Max bevestigt dat, niemand gelooft hen.

Wie vertelt de waarheid en wie is de echte moordenaar?

Dertien jaar later proberen Kim en Max alsnog hun gelijk te halen. Want wraak is zoet. Toldat het lot zich tegen je keert...

ISBN 978 90 452 1143 5 | ISBN e-book 978 90 452 0864 0